

aldrig op i Land, gøre altsaa ingen Nytte og gøre vel snarere, naar det skal regnes nøje ind, lidt Skade ved at spise en Mængde Fisk, og det har tit en væsentlig Betydning for Vesterhavsfissterne, om de maa fange eller skyde den. Dette er ret indlysende, idet dens Rød ikke er uspiselig, og dens Fjerbeklædning er saa tæt og stærk, at det er mig opgivet, at fire Fugle give omtrent 1 Bund Fjer. Det er dem derfor overmaade om at gøre, at den Del af Maaageslægten ikke bliver fredet, og jeg tror ikke let, der er Fare for Forvetsling, da Havmaagen dels ved sin Størrelse og dels ved sit Udseende er saa forskellig fra den almindelige Maaage, at ingen, selv om han er nok saa lidet jagtlyndig, er i Stand til at tage fejl af dem, naar det ikke er paa meget lang Afstand.

Desuden ønske Vesterhavsfissterne, at de i Fremtiden maa have Lov til at bruge det Jangstredskab, som de i de senere Aar næppe have haft Lov til at bruge, men som de vist tidligere have brugt, nemlig Apparatet, som Fissterne kalder „Kammer“. Hvorledes dette Redskab er indrettet, kan jeg ikke angive — jeg er som jagt ikke jagtlyndig — men det er et Apparat, hvorved de fange Fuglen levende. Nu ser jeg godt, at man i Lands-tinget har nedlagt kategorisk Forbud mod Brug af Doner og Snarer — vistnok af humane Hensyn — og det kan være meget rigtigt; men jeg vil dog tillade mig at spørge de Herrer jagtlyndige paa dette Omraade, om det virkelig er mere inhumant at fange Fugle i Snare, end det er, som der allerede fra anden Side er blevet gjort opmærksom paa, at skyde Dyr til Krøblinge for hele deres Levetid og lade dem komme af med Livet paa en høist pinagtig Maaade — om det ikke snarere i Forhold dertil skulde være ret uskyldigt at fange Fugle i Snarer. Jeg skal erkende, at jeg ikke er sikker paa, at det, som Fissterne kalde Kammer, er Snarer, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det er saaledes.

Hvorfor jeg har forlangt Ordet er som sagt kun for at efterkomme en indtrængende Anmodning til mig og for om muligt at formaa det Udvalg, som jeg formoder vil blive nedsat til Sagens videre Behandling, til at tage dette lille Spørgsmaal under velvillig Overvejelse.

Frederiksen: Naar jeg har tilladt mig paa ny at begære Ordet, er det kun for ved en kort Bemærkning at klare en Misforstaaelse, som jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister har gjort sig skyldig i over for mig, eller ogsaa har jeg udtalt mig mindre klart, da jeg omtalte den paa-

gældende Genstand. Den højtærede Indenrigsminister sagde nemlig omtrent saaledes, at det lod sig ikke gøre, som det ærede Medlem, hvorved han stegede til mig, gjorde, at sige, at man var en Modstander af Krybskytteri, men ikke brød sig om at faa nogen egentlig Straf sat for det. Det er aldeles ikke min Mening, at jeg ikke vil have sat Straf for Krybskytteri. Jeg er en Modstander af det, og den, der driver Krybskytteri som en Slags Profession, mener jeg bør straffes med tilbørlig Strengthed. Men naar jeg kom ind paa at omtale det, var det i Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem fra Skelstør (D. Scavenius), at man behøvede strengere Bestemmelser for Krybskytter, ogsaa for de mindre Gjemdommes Vedkommende. Det mener jeg nemlig ikke behøves, thi den Sagt, der drives paa dem, kan man ikke kalde virkelig Krybskytteri af den simple Grund, at der er saa godt som ingen Ting at jage efter der. Det egentlige Krybskytteri drives mere i og ved Skovene. Jeg vil altsaa blot berigtige dette, for at den ærede Indenrigsminister ikke skal forstaa det saaledes, at jeg er en Modstander af Straf for det, som man kalder Krybskytteri. Derimod synes jeg ikke, at man bør straffe haardt og strengt saadan Smaaaflydning, som jeg nævnte, eller det, at en Mand, der uskyldig eller tilfældigvis gaar over en Mark med en Bøsse i Haanden og derved bliver greben af en Jagtbetjent.

A. Sage: Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgfreds (B. Dinesen) motiverede sin Udtalelse mod, at Helligdagsjagten skulde forbydes, ved, at mange Mennesker ved at gaa paa Jagt om Søndagen fik en bedre Samvittighed over for Borherre og deres Medmennesker. Han har derved gjort mine Udtalelser lidt vanskelige, da jeg naturligvis nødig vil bære paa mine Skuldre, at alle de syv Hundrede Medlemmer af Jagtforeningen, som bo i Købstæderne, og alle andre, som gaa paa Jagt om Søndagen, skulde have en mindre god Samvittighed. Det bliver altsaa kun at bedømme, om vi Landboere, for at skaffe disse Medlemmer af Jagtforeningen og andre, som gaa paa Jagt om Søndagen, denne gode Samvittighed, skulle vedblive at have al den Ulejlighed og Ufred og Uro paa vore Marker, som følger med Søndagsjagten. Jeg maa nemlig fastholde, at det er en særdeles stor Gene for Agerbruget, og at det vilde være heldigt, om vi kunde blive af med den. Jeg finder ogsaa, at det vilde staa i god Overensstemmelse med Helligdagsanordningen. Det er fremhævet, at det allerede i Soven af 7de April